

Księga Joela

Rozdział 2

1. Uderzcie w surmę na Cyonie! Zagrmijcie na Mojej świętej górze! Niech zadrzą wszyscy mieszkańcy ziemi, gdyż nadchodzi dzień WIEKUISTEGO, bo on jest bliski! 2. Dzień ciemności i mroku, dzień chmur i mgły! Wielki i mocny lud tak jakby świt poranny roztacza się po górach; jemu równego nie było od wieku oraz nie będzie po nim, aż do lat późnych pokoleń. 3. Przed jego obliczem chłonie ogień, a za nim pali płomień! Przed nim ziemia, jak rozkoszny ogród – a za nim jak pusty step; nic przed nim nie uchodzi! 4. Jego spojrzenie jak spojrzenie koni i pędzą jak rumaki. 5. Jak lud potężny, uszykowany do boju, skaczą po wierzchołkach gór, skrzypiąc jak wozy; trzeszcząc jak płomienie ognia, co pożerają ściernisko. 6. Przed jego obliczem drżą narody oraz pobladły wszystkie twarze. 7. Pędzą jak rycerze, wchodzi na mury jak waleczni mężowie; każdy idzie swoją drogą i nie ustępuje ze swych ścieżek. 8. Jeden nie tłoczy się z drugim, bo każdy idzie swoją drogą; rzucają się naprzód nawet przez włócznie, a się nie łamią. 9. Snują się po mieście, biegają po murze, wchodzi do domów, jak złodzieje wciskają się przez okna. 10. Przed Jego obliczem drży ziemia, wstrząsają się niebiosa, zaćmiewa się słońce i księżyc, a gwiazdy powściągają swój blask. 11. Zaś WIEKUISTY podnosi Swój głos przed Swoim wojskiem; gdyż wielce potężny jest Jego obóz i potężny wykonawca Jego rozkazu. Tak, wielkim będzie dzień WIEKUISTEGO i bardzo strasznym; kto go zniesie? 12. Ale i jeszcze teraz – mówi WIEKUISTY nawróćcie się do Mnie całym swoim sercem, postem, płaczem oraz biadaniem! 13. Rozdzierajcie serce, a nie wasze szaty oraz nawróćcie się do waszego Boga, WIEKUISTEGO; bo On jest łaskawy, miłosierny, nieskory do gniewu, bogaty w łaskę, a złego żałuje. 14. Kto wie, czy by się znowu nie uzałił i nie zostawił za sobą błogosławieństwa – ofiary z pokarmów i zalewki dla WIEKUISTEGO, waszego Boga. 15. Uderzcie w surmę na Cyonie! Ogłoście post! Zwołajcie uroczyste zgromadzenie! 16. Zgromadźcie lud, ogłoście zbór, wezwijcie starszych, weźcie niemowlęta i dzieci; niech ze swego pokoju wyjdzie oblubieniec, a oblubienica ze swojej komnaty. 17. Między przedsionkiem a ołtarzem niechaj płaczą kapłani, niech wołają słudzy WIEKUISTEGO: WIEKUISTY! Zmiłuj się nad Twym ludem, nie dawaj na hańbę Twojego dziedzictwa, by nad nimi panowali poganie. Czemu narody mają mówić: Gdzie ich Bóg? 18. A WIEKUISTY zapłonie miłością do Swej ziemi i zmiłuje się nad Swym ludem. 19. WIEKUISTY się odezwie i powie do Swego ludu: Oto Ja znowu wam pošlę zboże, moszcz i oliwę, i nimi się nasycicie; nie dam was więcej na urągowisko pomiędzy narodami. 20. A tego z północy od was oddalę, zapędzę go do spieczonej i pustej ziemi; jego przednią straż do wschodniego morza, a jego tylną straż do zachodniego morza. Rozejdzie się jego zły zapach, rozniesie się jego odór – gdyż tak strasznie sobie poczynił. 21. Nie bój się ziemio, ciesz się i raduj, ponieważ WIEKUISTY dokona wielkich dzieł. 22. Nie bójcie się polne zwierzęta, ponieważ się zazielenią rozległe obszary pustyni, bo drzewo przyniesie swój owoc; figowiec oraz winorośl wydadzą swoją siłę. 23. I wy, synowie Cyonu, cieszcie się i radujcie

w waszym Bogu, WIEKUISTYM; gdyż ześle wam zbawienne deszcze i we właściwej porze spuści wam deszcz wczesny i późny. **24.** Stodoły zapełnią się zbożem, a kadzie będą się przelewać oliwą i moszczem. **25.** Tak nagrodzę wam lata, które pożarła szarańcza, żarłacz, gryzoń i Niszczyciel to Moje wielkie wojsko, które na was posłałem. **26.** Będziecie jedli, posilając się i nasycając, oraz będziecie chwalić Imię waszego Boga, WIEKUISTEGO, który dokonał dla was cudów. A Mój lud nie będzie już pohańbiony na wieki. **27.** I poznacie, że przebywam wśród Izraela, i że Ja jestem WIEKUISTY, wasz Bóg, a innego nie ma. Bo Mój lud nie będzie już pohańbiony na wieki.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012